

na želje, izražene v takih poročilih.« — To je prava pot, in ako bi se po tem pravilu ravnali izdajatelji mladinskih spisov, ondaj ne bi vsiljevali mladini spisov, ki se njim samim zde brumni in pedagoški, mladini pa se zde neslani. — Glede jezika bi imeli tu pa tam kaj malega pripomniti. V obče pa tudi ta VI. zvezek prav toplo priporočamo mladini, pa tudi učiteljem, ki so dostikrat v zadregi za krajše sestavke in koščke za pismene naloge.

Izvestja Muzejskega društva za Kranjsko prinašajo v 3. številki letošnjega (VII.) letnika prav zanimive sestavke, namreč J. Vrhovca nadaljevanje »O gorskem zakonu in o gorskih pravadah«, o čemer pripravlja imenovani gospod profesor tudi za letopis Matice slovenske posebno razpravo; potem V. Steske »Beleške o nekaterih cerkvah v kočevskem dekanatu« in dr. Fr. Kosa »Loško gospodstvo l. 1630«. — V »Malih zapiskih« pa so Ivana Kunšiča »Imenoslovni paberki«, ki se nanašajo na »Kotar« in sorodna krajevna imena. Mimogrede bodi povedano, da je g. Kunšič po naših mislih tod po Levstikovem načinu malo pregloboko podoral, a tako oranje prizadeva pač mnogo truda, a prinaša malo sadu. Veliko bolj imenitno in zaslužno se nam vidi drugo delo istega gosp. Kunšiča, ki ga baje pripravlja za »Matico slovensko«, namreč — menda se nam ne bo v zlo štela ta indiskretnost — zbornik pisem Kopitarja, Metelka in drugih imenitnih Slovencev tedanje dobe do čeških učenjakov. —

Navedena vsebina dokazuje, da se »Izvestja« še vedno vzdržujejo na prejšnji višini, česar o nemških »Mittheilungen« in pa o silno neredno izhajajoči »Argi« ne moremo trditi.

Knjižnica za mladino je prinesla, kakor smo že svoj čas na kratko sporočili, v dvojnatem snopiču 22—23 pod skupnim naslovom »V domačem krogu« zbirko pesmi in povesti za mladino, ki jih je ali izvirno spisal, ali pa na podlagi hrvaških, italijanskih in nemških izvirnikov priredil Janko Leban. — Da je g. Leban izvirnim svojim proizvodom pridružil prevode iz raznih jezikov, popolnoma odobravamo, ker smo si v svesti, da nam Slovincem ni možno proizvajati toliko duševnega blaga in sicer izvrstnega blaga, da bi mogli z njim dovoljno zakladati našo mladino, ki prav mnogo potrebuje in sicer tečne hrane. Zategadelj so naši pedagoški pisatelji prisiljeni, da segajo po tujih odličnih izvirnikih. Svoje vrline kažejo pri tem prvič v izboru izvirnikov, po katerem se javlja njih okus ali neokus, in drugič pa v prevajanju samem, v prireditvi tujega proizvoda za slovensko mladino.

Glede prve točke Lebanova zbirka napreduje od kraja proti koncu; kajti iz hrvaščine prevedene povestice (na začetku zbirke) pač niso srečno izbrane, in po naših mislih jih bo mladina malo vesela; gola didaktika brez živahnega dejanja in zanimivega pripovedovanja in brez lepe oblike pač nikogar ne miče, niti odraslih, niti mladine. Izbor italijanskih in nemških izvirnikov se je bolj posrečil, dasi je tudi tukaj prevladoval didaktički moment. Pri Hardenbergovem »Pevcu Arijonu«, v katerem je — mimogrede rečeno — prenarejena staroklasiška bajka, toda le-tej na kvar, je popolnoma nepotreben tisti poučni epilog: »Dragi otroci!« itd., in prepričani smo, da otroci preko njega preidejo na dnevni red. — Hebllove povestice, izmed katerih